

Az azonnali megvilágosodás kulcsa

2. kötet

The Supreme Master Ching Hai International
Association Publishing Co., Ltd.

Tartalomjegyzék

Járd a szeretet útját	4
1. Mi a megvilágosodás?.....	9
2. A világ feletti fény.....	34
3. Mi történik, amikor meghalunk?	68
4. Hogyan érhetjük el velünk született Mennyországot?.....	110
5. A Tao, a Hang, és az Ige.....	147
6. Kezdődjön a béke velünk.....	176
7. A hat buddhista tökéletesség.....	200
Beavatás: A Quan Yin Módszer	218
Kiadványok.....	223
Kapcsolatfelvétel.....	232

Egy rövid üzenet

Ching Hai Legfelsőbb Mester művészi tervek alkotójaként és spirituális Mesterként is szereti a belső szépség mindenféle kifejeződését. Ez okból említi Vietnámot úgy, mint "Au Lac", Tajvant pedig úgy, mint "Formosa". Au Lac Vietnám ősi neve, és azt jelenti, "boldogság". A Formosa név pedig, amelynek jelentése "gyönyörű", jobban kifejezi a szigetnek és lakóinak a szépségét. A Mester úgy érzi, hogy ezeknek a neveknek a használata spirituális felemelkedést és szerencsét hoz a földre és lakóira.

Járd a szeretet útját

Egy élő, megvilágosodott Mester léptei

Mindenütt kutatni fogunk
Egy kis szeretetért,
Egy kis szeretetért,
Hogy a világ minden sarkában,
Minden lénnel megosszuk azt.

Ching Hai Legfelsőbb Mester élete a szeretet útját járó üzenet. Szeretettel eltelve ekképp ismerték meg őt azok, akiknek abban az örömben lehetett részük, hogy találkoztak vagy dolgoztak vele.

Híres emberbarát, művész és spirituális látnok, akinek szeretete és segítsége világszerte emberek millióra terjed ki, minden kulturális és faji határon túl, beleértve a nélkülözőket és hajléktalanokat, az AIDS és rák ellenszerét kutató orvosi intézményeket, az Amerikai Egyesült Államok háborús veteránjait, a hátrányos helyzetű időseket, a testileg és szellemileg fogyatékosokat, a menekülteket és a természeti katasztrófák, köztük földrengések, árvizek és tűzvészek áldozatait. Nemcsak emberi lények élvezik kedvességének és végtelen jóakarátának áldott hasznát, hanem különböző fajokhoz tartozó állatok is.

E tetteken keresztül az együttérzés számtalan emlékeztetőjének vagyunk tanúi, amelyek ugyanúgy

ismertetőjelei e gondoskodó hölgynek, mint az ő szerető példájából kifejlődött nemzetközi szervezetnek. „Ha bármit megoszthatunk másokkal, akkor elkezdjük megosztani. Ekkor egy finom változást fogunk érezni magunkban, több szeretet fog a tudatunkba áradni, és rá fogunk ébredni valamire. Ez a kezdet. Azért vagyunk itt, hogy tanuljunk, hogy megtanuljunk fejlődni, hogy megtanuljuk használni az erőnket, a szeretetünk és alkotóképességünk korlátlan erejét, hogy jobbá tegyük a világot, bárhol is vagyunk éppen.”

A Mester fiatalkora

Ching Hai Legfelsőbb Mester Közép-Au Lacban (Vietnamban) született. Fiatalkorában gyakran lehetett látni, amint kórházi betegeknek, rászorulóknak és sérült állatoknak nyújt segítséget, amilyen módon csak tud. Fiatalon Európába költözött, hogy tanuljon, és tevékenységét a Vöröskereszt fordítójaként ott is folytatta. Hamarosan rájött, hogy a fájdalom és a szenvedés minden kultúrában és a földgolyó minden sarkában létezik. Egyre inkább az erre szolgáló gyógyír keresése vált életének mindenek felett álló céljává. Ez idő tájt boldog házasságban élt egy német orvossal, és bár ez mindkettőjüknek rendkívül nehéz döntés volt, a férje beleegyezett a különválásba. Ekkor a spirituális megértést kutatva egy kétéves utazásba kezdett.

Zarándokút a Himalájában

Végül Indiában, a Himalája legelérhetetlenebb részén talált egy megvilágosodott Mestert, aki átadta neki a Quan Yin Módszert. Ez a belső fényen és belső hangon való elmélkedés meditációs technikája. Egy ideig tartó gyakorlás után teljesen megvilágosodott.

Ching Hai Mester a Himalájából visszatérve, a körülötte lévők őszinte kérésére hamarosan elkezdte velük megosztani a Quan Yin Módszert. Arra tanította őket, hogy befelé nézzenek, hogy megtalálják saját nagyságukat. Az élet minden területéről származó emberek azt találták, hogy a Quan Yin meditációs módszer által a mindennapi életükben nagyobb beteljesülést, boldogságot és békét értek el. Hamarosan meghívások érkeztek az Egyesült Államokból, Európából, Ázsiából, Dél-Amerikából, valamint az ENSZ-ből, nyilvános előadások tartására kérve Ching Hai Mestert.

Szépítsük a világot, amelyben élünk

Amellett, hogy Ő az emberbaráti támogatás egy nemes példája, Ching Hai Mester arra is bátorít minket, hogy szépítsük a világot, amelyben élünk. A Quan Yin meditációs módszeren keresztül Ching Hai Mester sok szunnyadó tehetségére ébredt rá, melyeket művészi festményeken és alkotásokon, zenén, költészen, esztétikus ékszereken és ruhaterveken keresztül fejez ki. Ezek ama kultúráknak és embereknek a belső és külső szépségét írják le, amelyekkel találkozott. Ruhakompozícióit 1995-ben közkívánatra a nemzetközi divatvilág köreiben, Londonban, Párizsban, Milánóban és New Yorkban is kiállította. Művészi törekvéseinek bevétele lehetőséget adott Ching Hai Legfelsőbb Mesternek arra, hogy emberbaráti tevékenységeihez egy független anyagi forrást hozzon létre, így támogatva nemes küldetését, Isten gyermekeinek megsegítését, amikor arra rászorulnak.

Elismerés és a Mester álma

Bár semmiféle elismerést nem keres, önzetlen segítsége elismeréseképpen Ching Hai Legfelsőbb Mester szerte a világon számos kitüntetést vett át állami hivatalnokoktól és magánszervezetektől. Ilyen a Világbéke Díj, A Világ Spirituális Vezetője Díj, A Díj az Emberi Jogok Elősegítéséért, A Világ Polgárainak Emberbaráti Díja és az Emberiségért Kifejtett Kiemelkedő Közszolgálat Díja, a 2006-os Gusi Béke Díj, a Los Angeles Music Week Ajánlási Bizonyítványa, és Első Helyezett Ezüst a 2006-os, 27. évenkénti Telly Díjon. Továbbá október 25-t és február 22-t Ching Hai Legfelsőbb Mester Napnak nyilvánították az USA-ban. Frank Fasi, Honolulu korábbi polgármesterének szavaival: „Ő egy tündöklő, nagyszerű ember, mindannyiunk számára a köszönetesség anyala.”

Ching Hai Legfelsőbb Mester korunk egyik valóban elhivatott egyénisége, aki segít nekünk egy csodálatos jövőkép felfedezésében és megalkotásában. A történelem sok nagyszerű alakjának voltak álmai. Így van ez Ching Hai Legfelsőbb Mester esetében is. A saját szavaival élve:

„Azt álmodom, hogy az egész világ békés lesz.

Azt álmodom, hogy minden gyilkolás véget ér.

Azt álmodom, hogy minden gyermek békében és harmóniában él.

Azt álmodom, hogy minden nemzet kezét fog egymással, védelmezik és segítik egymást.

Azt álmodom, hogy gyönyörű bolygónk nem fog elpusztulni.

Évmilliárdok kellettek e bolygó létrehozásához, és ez olyan gyönyörű, olyan csodálatos.

Azt álmodom, hogy ez megmarad, de békében, szépségben és szeretetben.”

Mi a megvilágosodás?

*Taipei, Formoza
1987. március 5.
(eredetileg kínaiul)*

Gyakran halljuk, amint az emberek azt mondják, hogy látták a Buddhát, vagy a Boddhiszattvát. Ez valóban ilyen könnyű lenne? Nem hiszem.

Egyszer Guang Chin, a régen élt idős szerzetes mosolyogva válaszolt egy buddhista tanárnak, aki azt mondta, hogy ő képes meglátni a nagyon méltóságteljes Quan Yin Boddhiszattvát. „Tényleg? Ez olyan könnyű?” Mivel a spirituális gyakorlásban figyelemreméltóan előrehaladt, ezért tudta, hogy egy Buddhát vagy Boddhiszattvát nem olyan könnyű meglátni. A virágnak nyitottnak kell lennie, ami azt jelenti, hogy kinyílt a bölcsességszem, mielőtt láthatnál egy Buddhát, vagy egy Boddhiszattvát. Ezért ma beszéljünk arról, hogyan lehet a bölcsességszemet kinyitni.

Sok kérdést vet fel ez a gyakran emlegetett mondás: „Amikor a virág kinyílik, az ember látni fogja a Buddhát, és tudatában lesz az örökkévalóságnak.” Milyen fajta virág ez? Hogyan nyílik ki? Megvan-e bennünk ez a virág? Tudod-e, hogy hol van? [Valaki azt válaszolja: „a ‘virág’ szó a szívünkre vonatkozik.”] A szívünk? De hogy tud a szívünk kinyílni? Jól van, mondjuk, hogy a szív az. Ha így van, akkor hol van ez a szív? [„Betölti az egész világmindenséget.”] A szíved tényleg ilyen nagy? Nem hiszem, az nem lehet, hogy egy „virág” olyan nagy lehessen, hogy betöltse az egész világegyetemet. [Valaki azt mondja: „a mi szívünk ugyanolyan, mint a Buddháé.”] Hogyan lehetséges ez? [„Azért, mert a Buddha Természet minden lényben megegyező.”] Ez így van, de a szíved okozza az eltérést, egyébként láthatnád, hogy a férfi és a nő ugyanaz – látod-e ezt most? [„A szív Természete, Eredeti Arca ugyanaz.”] Igen, de te ezt még nem találtad meg, nem így van? [„De.”] Akkor lássuk, hogyan lehet megtalálni ezt a „virágot.”

Sok „virág” van a testünkben, melyet testközpontoknak neveznek, vagy a jógában csakráknak. Tegnap a lentebb lévőkről beszéltem. Azok mind úgy néznek ki, mint a lótuszvirág. Amikor a gyakorlásban eléred az első világ csúcsát, az első világ tetejét, akkor láthatod az ezerszirmú lótuszvirágot - azt a fajta lótuszvirágot, amin Shakyamuni Buddha ült, amikor a Surangama szutrát prédikálta. De az ilyenfajta belső tapasztalatról nem fogok itt beszélni. Rátok hagyom a gyakorlást, hogy ti magatok tapasztaljátok meg. Ma csak arról szeretnék szólni nektek, hogy mennyi lótuszvirág van a testünkben, beleértve ezt is itt, [a Mester a bölcsességszemre mutat] amit csak a bölcsességszemmel

fogsz látni, a fizikai szemeddel nem. A többről, az ennél lentebb lévőkről máskor fogok beszélni.

Ebben a lótuszvirágban (a homlok közepén) van a „mani gyöngy (valódi gyöngy).” Amikor a virág kinyílik, meg fogjuk látni a „mani gyöngyöt.” „Kinyitni a virágot” azt jelenti, hogy kinyitjuk a bölcsességszemet, az úgynevezett Buddha-szemet - vagy megvilágosodunk. Különböző kifejezések vannak, mivel az ősi mesterek sok valós szót használtak az állapot leírására. Azonban ha én most azt mondom, hogy „a virág itt kinyílik (a homlok közepén),” akkor azt sem fogjátok tudni, hogy mi ez, és azt sem fogjátok látni, hogy hol van. Csak azok a tanítványaim fogják tudni, hogy miről beszélek, akik ezt látták és megtapasztalták.

Most tegyük fel, hogy elhiszitek amit mondok, hogy van itt egy lótuszvirág, és amikor ez kinyílik, látni fogjuk a Buddhát. Milyen Buddhát fogunk akkor látni? Amithabát? A Quan Yin Boddhiszattvát? Mindkettő megjelenhet nektek, de bármilyen formát is látunk, az még mindig nem valódi. Buddhát meglátni valójában azt jelenti, hogy a saját Buddha Természetünket, a Valódi Természetünket, a tegnapelőtti Igazi Arcunkat látjuk. Tudja-e itt bárki is, hogy milyen a Buddha Természet?

Közületek a legtöbben bizonyára hallottak az „Om mani padma hum” buddhista mantráról. Tudjátok-e, hogy ez mit jelent? Azt jelenti, hogy „a mani gyöngy a lótuszvirágban van.” „Mani” jelenti a mani gyöngyöt és a „padma” a lótuszvirágot. Ezért volt egy nagy tibeti mester neve

„Padmasambhava,” ami azt jelenti, hogy „a lótuszvirágból született.”

Ennek a mantrának van jelentése, az, hogy a mani gyöngy a lótuszvirágban van. Ezért nem kaphatunk semmilyen különleges ihletet, csak azt ismételve, hogy „Om mani padma hum.” Először meg kell értenünk a benne foglaltak mélyebb értelmét. Ezt a mantrát a régmúlt mesterei mondták, azért, hogy emlékeztessék a tanítványaikat arra, hogy a „gyöngy” a lótuszvirágban van, és nekik mindennap gyakorolniuk kellene a módszert a lótuszvirággal, azzal, amiben a gyöngy van. Ez pont olyan, mint némely szavaim, melyet csak a tanítványaim értenek, de ti nem. És a mester és a tanítványok közti hallgatóságos megértésnek köszönhetően néha csak gesztikulálok, anélkül, hogy bármit is mondanék. Mégis felfogják, hogy mit akarok mondani.

Beavatás után semmit sem kell aprólékosan megtanítanom nekik. Megértetem velük a problémáikra vonatkozó utasításaimat pusztán a kézmozdulataimmal, vagy csak emlékeztetem őket arra, hogy ismételjék a Buddha neveit. Ezt ti, nem-beavatottak, talán összetévesztitek az Amitabha Buddha nevének az ismételésével, és ti is utánozni akarjátok, de ez nem az. Csak a tanítványaim fogják tudni azt, hogy mit és hogyan kell ismételni, és ezt nem a szájukkal teszik, mint ahogy általában az emberek szokták - ez valójában nem Buddha neveinek az ismételgetése.

Hasonlóképpen, ha mi most csak bárgyún olvassuk a szentírásokat, és azt ismételve, hogy „Om mani padma hum,” arra gondolván, hogy ez egy rejtélyes és hasznos

varázsige, akkor még hosszú idő múlva sem jutunk sehova. Kivéve azt, hogy egy nap talán valami belső megérzésen alapuló válasz fog felbukkanni - a mantrán való mély koncentrációnk eredményeképpen, nem pedig magából a mantrából adódóan. Még egyszer rá kell mutatnunk arra, hogy a régi mesterek a tanítványaiknak ezt a mantrát csak mint gyakorlási emlékeztetőt tanították, és ez persze a kívülálló szemében ezoterikussá vált, mert az ő számukra ez nem érthető.

Például, amikor azt mondom a tanítványaimnak: „ismételjétek a Szent Neveket,” akkor ez is egy „ezoterikus mantra.” Tegyük fel azt, hogy az egyik tanítványom gyakorlás közben valami nehézséggel találkozna, és ezzel kapcsolatban engem valamilyen okból csak egy másik tanítványon keresztül tudna elérni. Akkor esetleg azt mondanám: „Mondd meg neki, hogy ismétlje a Buddha neveit. Ez egy trükk.” Vagy esetleg azt mondanám: „Mondd meg neki, hogy a központban lévő szívre koncentráljon”. Bármelyik esetben mindketten megértenék, hogy mire gondoltam.

A nem-beavatottak viszont nem értenék. Azon tűnődnének: „Mit értett ez alatt?” „Hol van a központ?” „Hol van az a szív?” „Miért?” Ezért számunkra ez a mondat egy „titkos mantra,” mert nagyon hasznos, képessé teszi őket arra, hogy sokkal jobban fejlődjenek a gyakorlásban, ha erre a „mantrára” mindennap emlékezni tudnak. Ez egy titkos varázsige, nem azért, mert ő egyszerűen csak kiejti a szavakat, azt hogy „összpontosítsd a figyelmedet a

központra, összpontosítsd a figyelmedet a központra...”, hanem azért, mert ő megérti ezt, és emlékszik rá.

Ezért az „Om mani padma hum” egy tömör utasítás volt, amit a múltban tanítottak a zen meditáció mesterei, azért, hogy segítsék a bajban lévő vagy hibázó tanítványaikat, és azokat, akik a tudatukat nem voltak képesek a gyakorlásra összpontosítani. A szavak emlékeztették a tanítványokat erre a módszerre, a gyöngy-a-lótuszvirágban módszerre. Vagyis arra, hogy a figyelmed mindig a „lótuszvirágon” legyen, hogy megtaláld a valódi „gyöngyöt.”

Manapság azonban az emberek csak ismétlik ezt, anélkül, hogy bármilyen elképzelésük is lenne az eredeti jelentéséről. Ezért akár ismételtethetik egész nap, akkor sem lesz semmi haszna. Valóban semmi haszna, ezt megerősíthetem, akárhányszor kértek is arra, hogy biztosítsalak titeket erről. Mert egyszerűen nem értik ezt a nagyon alapos módszert, fogalmuk sincs, hogy a régi mesterek miért tanították ezt. Ezért a gyakorlást nem tudják tőkélyre vinni.

Vegyünk egy másik példát. A legutóbbi 7 napos elvonuláson sok tanítványom gyűlt össze meditálni. Amikor láttam, hogy néhányuknak korrekcióra van szüksége, akkor odamentem ahhoz, amelyik szórakozott volt, és mondtam neki, hogy ismétlje a Buddha neveit. A másiknak pedig azt mondtam, hogy „összpontosítsd a figyelmed a központra”; míg a következőnek semmit sem mondtam, csak kinyújtottam az öt ujjamat! Mert akkor mindegyiknek megvolt a saját problémája, másfajta utasításra szorultak, így én különböző módokon tanítottam őket, de a módszer ugyanaz volt.

Tegyük fel, ha akkor mások lettek volna ott - akik nem beavatottak -, és együtt meditáltak volna velünk a saját gyakorlási módszerükkel; mint például az orr megjelenítésével, a has alsó részének és a légzésnek a vizualizációjával, stb. Eltűnődtek volna rajta, hogyha látják, amint minden olyat csinálok, amit ők nem értenek: „Miért tanít ez a mester mindenféle egyveleget?”

Ezért ahhoz, hogy valaki megvilágosodjon, először meg kell találnia a helyes módszert. Nem tud csak úgy vakon bármilyen módszerhez ragaszkodni, és azt gyakorolni, arra gondolván, hogy biztosan meg fog világosodni. Mert ha nem tudja, hogy mi a megvilágosodás, akkor a folyamatos gyakorlás ellenére sem fogja tudni azt, hogy végül is megvilágosodott-e, vagy sem. Ezért most arról fogok beszélni, hogy mi a „megvilágosodás.”

Azt hiszem a gyakorlásban nagyon előrehaladottak voltak azok a kínai elődök, akik olyan sok kifejező kínai írásjelet hoztak létre. Kínaiul „Wu” a megvilágosodás, és „Wu” azt jelenti: ráébredni (Ming Bai); amiből a „Ming” írásjel balról a nap (Jih), és jobbról a hold (Yueh). Ez azt jelenti, hogy a megvilágosodottság állapotában megvan a nap és a hold fénye, és valóban ez történik meg. Megvilágosodáskor vagy utána láthatja valaki „belül” a napot és a holdat.

Ezen a ponton emlékezhetnek néhányan - akik gyakoroltátok a zen meditációt - arra, hogy néha a zen mester egy fapálcával a kezében körbejár a meditációs teremben, és azt kérdezi a tanítványoktól, hogy „Hol a nap?” Ahelyett, hogy megmondaná, hogyan lehet megtalálni, egyfolytában csak ezt

kérdezi. Ha azt mondod: „Ma nem látjuk a napot, mert most tél van,” meg fog ütni a fapálcával, és ha azt válaszolod, hogy „Most nyugaton van,” azzal sem fog egyetérteni. Ha azt mondod, hogy a nap épp most kelt fel keleten, mert reggel van, akkor is meg fog ütni. Egyszerűen nem tudsz kielégítő választ adni.

Nos tehát, valójában hol van a nap? Tudja valaki? Gyakorolja itt valaki a zent? Akárhogyan is, ez a fajta „napkeresés” még mindig nem az igazi megvilágosító módszer, az, amivel az ember láthatja a „Napot,” a „Holdat” - de nem az ebben a világban kint lévő napot és holdat. Ez minden, amit itt elmondhatok nektek, és ez nem túl sok.

Amint az imént mondtam, bizonyára nagyon jó gyakorlók voltak az ősi Kínában - akik már legalább látták a belső napot és a belső holdat -, így a „Ming Bai” szavakat használták a megvilágosodás állapotának leírására. De a napot vagy a holdat látni, az még mindig a Három Világon belüli szinthez tartozik. Az ezen felüli egyéb, magasabb világokról csak a beavatáskor beszélhetek.

Most tudjátok, hogy amikor valaki megvilágosodott, akkor látni fogja a Fényt, kapcsolatban lesz a Fénnyel, érintkezésbe fog kerülni a Fénnyel. Akkor azok a régi, megvilágosodott emberek is látták a Fényt? Igen. Ezt láthatjuk a megalkotott írásjelekből, amint az imént mondtam.

Az a Fény, amit megvilágosodáskor látunk, az Isten Fénye, a saját Fényünk, a saját Buddha Természetünk. Ez nem az emberi természet, ennek nincs alakja és anyaga, amit

megfoghatnál, megérinthetnél vagy megszagolhatnál; teljesen tiszta és egyszerű. Azonban mindent tud, mindent tartalmaz (minden bölcsességet), és ez hoz létre mindent.

Az a Fény, amely kevésbé finom, az válik Hanggá. Ez hasonlít a zenéhez, de a beszédhanghoz nem. Olyan nagyon-nagyon puha, hogy meg tudja nyugtatni, le tudja csillapítani a tudatunkat. Fejleszteni tudja a bölcsességünket. Meg tudja változtatni a jellemünket. Minél inkább átítat minket, annál kevesebb szenvedést, és annál több boldogságot fogunk érezni a világon. Fokozatosan meg fogjuk érteni a szentírásokat és saját magunkat, azután más érző lényeket, majd az egész világegyetemet!

Amikor kapcsolatban vagyunk ezzel a Fénnyel és látjuk ezt a Fényt, akkor látjuk Buddhát, látjuk saját Buddha Természetünket. Valójában Buddhának nincs alakja, de egy Buddha megjelenhet ezen a világon, az emberi testet csak eszközként, közvetítőként, járműként használva - az érző lényeket megmentésére. Bármilyen szférában - még akkor is, ha az a terület Buddha fennhatósága alatt áll -, ahol még mindig látunk „valamit,” ahol még mindig láthatunk valamilyen külső formát, az még mindig nem az igazi Valóság, hanem Buddha másodrendű megnyilvánulása. Az elsőrendű, a legmagasabb megnyilvánulás az a Végső Igazság, aminek nincs alakja, nincs anyaga. Csak akkortól kezdve létezik a forma, az anyag, a szín és a hang, amikor megjelenik egy elképzelés.

Az emberi léttől egészen fel a legmagasabb állapotig - az „Anuttara-samyak-sambodhaig” (a Legfelsőbbig) - a Hang

és a Fény szintjeinek még mindig ott kell lenniük, mint egy létra, amin lépésről lépésre felmászunk. Ez nem a világ anyagi fénye és hangja, hanem a belső Fény és Hang. Ezek olyan finomak és tiszták, hogy az emberi szem és fül ezeket nem láthatja vagy hallhatja. Bár ezek még mindig nem a végső célok, de szükségesek.

A Surangama Szútra említi a Hangáramot, amikor Shakyamuni Buddha azt mondta: *„Minden Buddha ezt a Hangáramot követi, amikor lejön ebbe a világba az érző lények megmentésére - míg a lények ezt a Hangáramot követik, azért, hogy eredeti tartózkodási helyükre visszatérjenek.”* Olvastátok ezt valaha is? Ez egy rövid mondat, amire valószínűleg nem figyeltetek oda. A Hangáram a Hang irányát jelenti. Bár Buddha ezt olyan világosan elmagyarázta, az átlagember azonban biztos, hogy nem érti meg, mivel ténylegesen nem tapasztalta. Ez olyan, mint amikor a „repülőgép” nevet említem, és aki soha életében nem látott ilyet, az nem tudja elképzelni.

Ugyanez a szútra megemlíti 25 Boddhiszattva (szent) gyakorlási tapasztalatait, akik mind azt állították, hogy látták a Fényt - különböző fajta Fényt -, amikor megvilágosodtak. Néhányan közülük különböző fajta Hangokat is hallottak, úgymint mennydörgést, a dobok verését, harangot, a tenger zúgását és mennyei lények hangját, stb. Így tehát ez volt az ő megvilágosodási élményük: látni a Fényt, és hallani a Hangot. Bármilyen állapot, amely eltér ettől a kettőtől, az nem megvilágosodás. Például az ide-oda ugrándozás, mindenféle kézmozdulatok, vagy hasonló dolgok - az összes szentírás közül, amit olvastam, egyik sem mondja azt, hogy

ezeknek a dolgoknak bármiféle közük is lenne a megvilágosodáshoz. Tényleg nincs.

A keresztény Biblia is említi a Fényt: „*Amikor látta Istent, Isten olyan volt, mint egy hatalmas láng; és az ő szava olyan volt, mint a mennydörgés hangja, mint sok víz hangja*”, ami hasonlít a buddhista szútrákban leírtakhoz. És a hindu szentírásokban is kinyilvánították a megvilágosodásuk bizonyítékát: vagyis látni a belső Fényt és hallani a belső Hangot. Így tehát valójában bármely vallás megvilágosodási tapasztalatai ugyanazok, és izgatottan ugrabugrálni, vagy bármiféle mudrát (kézmozdulatot) végezni, az semmi esetre sem a valódi megvilágosodás.

Láttam, hogy az összes szentírás hasonló tapasztalatokról beszél, és ezt nagyon hitelesen, rájuk hivatkozva mind elmondtam nektek. Nem a magam igazolására - bár az is ugyanaz, mint ami a szentírásokban áll. Ezért a szentírásokban lévőket és a saját tapasztalataimat összegezve, így fejezhetjük be: „Amikor valaki látja a belső Fényt, a Buddha Természetet látja - annak egy részét.” A Fényen belül sok állapot van, rengeteg bölcsesség, és sok egyéb dolog. De a megvilágosodás a kezdete annak, hogy kapcsolatban legyünk a Fénnyel, ezért amikor valaki megvilágosodik, először a Fényt kell látnia.

Ahogy mondtam, kínai írásjelekkel a megvilágosodás „Ming Bai,” - és ez magában foglalja a „Fényt.” Ez azt jelenti, hogy nekünk először a Fényt kell birtokolnunk, nem a sötétséget, és akkor az egész világmindenségben láthatjuk a teremtést. Mi, emberi lények, már elég „sötétek” vagyunk; csak kis

távolságra lát el a szemünk és hall a fülünk, és nem tovább. Nincs korlátlan erőnk arra, hogy lássuk az egész világmindenséget, és halljuk a nagyon magas, nagyon csodálatos világnak a világfeletti Hangját.

Ha a megvilágosodás előtt hallanánk ezt a nagyon magas rezgésű hangot, akkor a fülünk tönkremenne - ezt a tudósok igazolták. Hasonlóan, ha a fény túl erős, az tönkreteszi a szemünket. Azonban amikor megvilágosodtunk, akkor bármiféle erős Fényt, bármiféle magas rezgésű Hangot be tudunk fogadni -, a fülünk vagy a szemünk sérülése nélkül. Mindezt - a megvilágosodás valódi állapotát -, a Lótusz szutra olyan világosan elmondta.

Azonban nem minden Fény magas szintű. A Fénynek sok fokozata van, például az asztrális világban, ami csak az első világ. Egyre többet kell gyakorolnunk, hogy elérjük a második világot..., majd a harmadikat, a negyediket, az ötödiket... a nyolcadikat, és így tovább.

Látjuk az árnyékot, amikor állunk a lámpa, a nap, vagy akár a hold alatt - de nincs ilyen „árnyék” Buddha Fényének állapotában. Ezért mondják azt, hogy „*Buddha Fénye minden sötétségtől mentes.*” Ezt a mondatot sok olyan buddhista tanulmányozza és vitatkozik róla, akinek nincs saját valódi megvilágosodási tapasztalata - ha lenne, akkor nem beszélne annyit. Még a szentírásokat is elégethetnék, amelyek tényleg hasznavethetetlenek!

Mivel nincsenek megvilágosodva, ezért csak ülni és vitatkozni tudnak azon, hogy mit jelent az, hogy „*Buddha*

Fénye minden sötétségtől mentes,” és mire utal az, *hogy „a csésze az nem csésze”*. Vagy azon lovagolnak, hogy *„az anyag az üresség,*” mintha ismernék ennek a kifejezésnek az értelmét. Azonban ha legyőződ őket, akkor mindegyik egyaránt mérges lesz. Ez pedig elárulja a tudatlanságukat *„az anyag az ürességgel”* kapcsolatban, amit a szentírások sugallnak. Elegendő csak az összes érveket meghallgatnod, azért, hogy megtudd - nincsenek megvilágosodva. Aki valóban megvilágosodott, az nem szeret vitázni, mert ez a legfárasztóbb dolog.

Azért jöttem ide hirdetni az ígét, mert apácaként ez a kötelességem. Azért is, mert a diákjaim könnyezve jöttek hozzám és könyörögtek - bár én kezdetben ezt nem akartam. Miről kellene beszélnem? Mit mondhatnék, hogy megértessem veletek, amit én már megértettem? Hogyan lehet olyanoknak leírni, hogy milyen egy elefánt vagy egy repülő, akik még sosem láttak ilyet? Az annyira korlátozott világi nyelvvél mennyit adhatok át nektek? Ezért én semmit sem kívánok mondani. És még sokkal kevésbé óhajtok vitára időt pazarolni, amely csak nem megvilágosodott, alacsony szinten lévő emberek között alakul ki, és azzal jár, hogy mérgesek lesznek egymásra, és ellenségként válnak el.

Mit jelent az, hogy *„Buddha Fénye minden sötétségtől mentes”*? Mit jelent az, hogy *„az anyag az üresség?”* Mindezt a megvilágosodás után azonnal meg fogjuk érteni. Nincs szükség vitára; még beszélni sem akarunk. És minél többet gyakorolunk, annál többet fogunk megérteni, és annál kevesebbet fogunk beszélni.

Szóval, ma olyan fáradt vagyok, és arra gondoltam: „milyen szép lenne az, ha egyszerűen csak a hegyen maradhatnék, és alhatnék!” Ezért panaszkodtam a tanítványaimnak. De mivel az őszinteségükre válaszul beleegyeztem abba, hogy egy hétig előadásokat tartok - így hát az ígéretet be kell tartanom.

Ez állandóan így van. Minden alkalommal túl gyorsan mondok igent, azután annyira megbánom ezt. De következő alkalommal elfeledkezem a megbánásról, és ismét igent mondok. Minden egyes előadás után elhatároztam, hogy nem lesz több; ez azonban sosem valósult meg, mert állandóan jöttek hozzám a tanítványaim, rimánkodva, hogy „Kérve-kérünk Mester...” Ily módon rábeszéltek. Azután újra azt gondolom: „még mindig jobb a hegyen aludni ...” Valóban, ez annyira unalmas. Miről kellene beszélni?

Az imént említettem, hogy minden egyes világban a különböző színű és tulajdonságú Fények változatossága lelhető fel. Amikor egy megvilágosodott Mester beavatása és útmutatása nélkül látjuk a Fényt, akkor nem tudjuk, hogy az melyik világhoz tartozik, és melyik szintet értük el. Például, csak az első vagy a második világ Fényét látni ugyanúgy nem nagy dolog, mint váratlanul meghallani a mennydörgés, a dobpergés, a harangzúgás, az óceánáramlás, vagy az oroszlánüvöltés belső hangját, stb. A buddhista szútrák ezeket mind említik.

Hasonló dolgokat mond a Biblia is: „*Amikor látta Istent, Isten olyan volt, mint egy hatalmas láng; és az Ő szava olyan volt, mint a mennydörgés hangja...*” Ez azt jelenti, hogy a katolikusok szerint is hatalmas Fény és Hang volt,

amikor „látták Istent”. Ez ugyanazt jelenti, mint a buddhista kifejezés: „Buddhát, a Buddha Természetet látni - amikor a virág kinyílt.” Mindkettő a megvilágosodást írja le. A leírás néha nem pontosan egyezik, csupán csak a különböző nyelvhasználat miatt.

Ha történetesen egy valódi Mester beavatása nélkül hallod a mennydörgés hangját, a dobverést, a tenger hullámain, vagy az oroszlánüvöltést, stb. - amiket az imént említettem -, akkor azt hiheted: „milyen nagyszerű, megvilágosodtam!” De másnap látni fogod, hogy lehetetlen ismét élvezni ezt a „megvilágosodást,” mert csak véletlenszerűen jött, mint ahogy azt egy vietnámi közmondás is mondja: „Amikor egy kutya ásít, a légy éppen belerepül a szájába.” A váratlanul jövő Hang vagy Fény hatására úgy érezzük, hogy megvilágosodtunk, de ez nincs pontosan így. Még ha ezt tekinthetjük is egyfajta megvilágosodásnak, azonban ebből csak egyetlen perc vagy egyetlen másodperc nem elég hasznos, nem elég tápláló.

Vegyük például a vegán tejet. Bár csupán egyetlen kanálnyit ittunk, elmondhatjuk, hogy megkóstoltuk, és tudjuk, hogy milyen az. És ez sokkal jobb helyzet, mint azoké, akik soha nem kóstolták, mert mi most legalább tudjuk, hogy milyen a vegán tej. De nyertünk -e elegendő tápanyagot ebből a kanálnyi tejből? Életben maradhat-e a csecsemő, ha nem adsz neki többet enni, mint 2-3 naponként egyszer, egy kanállal? Bizonyára nem.

Ugyanez a helyzet a megvilágosodással. Csak akkor valódi a megvilágosodás, ha mindennap a „fényben” lehetünk, és nem

leszünk megint a „sötétben”. Ha bármikor hallhatjuk a Hangot, miután már hallottunk róla. A gyakorlótársainkat kivéve van-e itt közületek bárki is ebben az állapotban? Nem? Akkor még nem vagytok megvilágosodva, sajnálom, hogy ezt kell mondanom. Véletlenül látni a Fényt, vagy Buddhát, vagy hallani a Hangot, az nem más, mint illúzió - pont olyan, mint amikor azt mondják: „A vak macska beleszalad a döglött egerbe.” A macska csak véletlenül fogja meg az egeret, nem tesz érte erőfeszítést. Azelőtt egyáltalán nem tudta, hogy hol van az eger.

A valóban megvilágosodott emberek bármikor elkaphatnak egy egeret, két egeret, három egeret ..., amikor csak akarják. De a megvilágosodásnak még ez a fajta élménye sem magas szintű. Ugyanúgy, mint ahogy csak a Három Világhoz tartozik - vagy még a Harmadik Világnál is alacsonyabbhoz -, amikor a mennydörgést, a tenger hullámozásának hangját és másokat hallunk. Ezek még mindig távol vannak azoktól a magasabb világoktól, ahol másfajta Fény, Hang, és egyéb állapotok vannak. Ezeket a részleteket nem ismerjük, ha nem a helyes módszert gyakoroljuk egy hozzáértő Mesterrel, hanem csupán a szentírásokat olvassuk. Mivel azok csak a régmúlt gyakorlók kezdeti élményeinek a feljegyzései.

Például, amikor Shakyamuni Buddha beavatást adott öt-hat, vagy száz embernek, akkor ezek az emberek leírták azt, amit a beavatás alatt láttak és hallottak. Később ezekből lettek azok a szútrák (buddhista szentírások), amiket ma olvasunk. Így tehát a szentírások csak más embereknek - a régi korok embereinek - a tapasztalatairól beszélnek, és nem hasznosak a számunkra, akik olvassuk őket. Arról nem is beszélve,

hogy azok a tapasztalatok még mindig az alacsonyabb szintekhez tartozóak, mert az azokat leíró diákok a beavatáskor még csak kezdők voltak a Buddhával való gyakorlásban. Ez az úgynevezett „azonnali megvilágosodás” - elérni a megvilágosodást azonnal, a beavatáskor, az erő átadásakor.

A magasabb világok eléréséhez kell, hogy legyen egy vezetőnk, egy valódi Mesterünk, aki el fog vinni minket oda, vagy megmondja nekünk, hogy mi van azokban a világokban - azért, hogy a jövőben ellenőrizni tudjuk a saját szintünket. De valójában nem kell méricskélünk ahhoz, hogy tudjuk, hogy a Három Világban vagyunk-e, vagy felette. Amikor eljön az ideje, azonnal tudni fogjuk, mint ahogy a süteményt evő ember is tudja, hogy ő süteményt eszik. Minden kétely nélkül tudjuk, hogy elértünk egy ilyen megvilágosodást. A Három Világon túljutva megváltozik a teljes gondolkodásmódunk, fejlődik a bölcsességünk, lehetővé téve azt, hogy a dolgokat mindenféle kérdés nélkül olyan egyértelműnek lássuk. Ez a nagy megvilágosodás állapota, aki ezt elérte, az a gyakorlást sohasem fogja abbahagyni, ezután a tudata mentes lesz az illúziótól. Ezért őt soha-nem-hátráló Boddhiszattvának, vagy Nyolcadik-rangú Boddhiszattvának hívják.

Azt mondják - ez csupán mendemonda -, hogy mostanában van egy nagy kínai mester, aki megvilágosodásakor látott valakit vizelni a fal túloldalán. Tudjátok, ez mit jelent? Ez is egyfajta megvilágosodás volt. Hogy láthatta ezt a falon keresztül? *[Valaki azt válaszolja: „Mert nyitva volt a*

szeme.”] Milyen szem volt az? [„*A déva-szem.*”] De ez nem megvilágosodás, hanem valamiféle természetfeletti erő.

A következőről van szó. Ezen a fizikai testen kívül még van egy spirituális testünk is, amely mindent tudhat bármely olyan érzékszerv nélkül, mint a szem, a fül, az orr, a száj, vagy bármi más. Ezzel elhagyhatjuk a fizikai testet, és szórakozásból sok helyre elmehetünk: láthatjuk, hogy mit csinálnak mások, és lepillanthatunk erre az anyagi testre. Ez majdnem olyan, mint amikor halottak vagyunk. Ez azonban csak a második testnek, a spirituális testnek a leválása. Ez csak az úgynevezett „asztrális kivetítés”, amely csak egy kisebb megvilágosodás. A nagy megvilágosodás állapotában nem csak az evilági dolgokat láthatjuk, hanem a felsőbb világokat is, ahol magasabb szintű Fények és Hangok vannak, és sok egyéb dolog.

A megvilágosodás azt jelenti, hogy látjuk a Fényt, míg az asztrális kivetítés csak az anyagi és a spirituális test szétválása. A spirituális test a szó szoros értelmében nem az igazi lélek, hanem egy másik formája a testnek. Testünknek sok rétege van, közülük az egyik ez az anyagi test, amelyben ott van a másik, ami finomabb, azután a másodikon belül ott van a harmadik, amely még finomabb, azután a negyedik, az ötödik, és így tovább. A sorban legutolsó, a legbelül lévő rész - ami a test megannyi rétege mögé van zárva, és ezek közül a legfinomabb -, az már nem egy „test”, hanem az Igazi énünk, a Valódi Lelkünk.

Amikor magunk mögött hagyjuk ezt az anyagi testet, és úgy utazunk, hogy a test többi rétegét magunkkal visszük, akkor

a Valódi Lelkünket, a végső „testünket” még mindig a test más rétegei veszik körül. Ezért, nem arról van szó, hogy valóban megvilágosodtunk volna, hanem csak arról, hogy szabadabban hagyhatjuk el az anyagi testet; és ez minden. Míg ezzel szemben egy nagyszerű, megvilágosodott ember lelke tökéletesen szabaddá válhat az összes testtől. Bármikor el tudja hagyni őket, amikor csak akarja - és ez a valódi megvilágosodás.

Amikor ez a jelenleg belül elzárt, legutolsó testünk, az úgynevezett saját Mesterünk, vagy Igazi Arcunk egy kicsit - bár nem teljesen - elszabadulhat, és az anyagi testünknel egy kicsit magasabbra juthat, akkor elkezdünk látni más világokat. Például az első szintet elérve az első világ Fényét láthatjuk, azután kicsit távolabb jutva a második világ Fényét.

Amikor a Valódi Lélek örökre megszabadul ettől a világtól, akkor saját akarata szerint jöhet-mehet, akkor ő „Ju Lai”: nem is jön, nem is megy. A Valódi énje egy nagyon-nagyon magas szinten marad, ahol uralja a testet, a hat érzékszervet, és az érzéseket - azért, hogy bizonyos dolgokat elvégezzen ebben a világban. Jön és megy, de nem jön és nem megy; látja a teremtés egészét, és ismeri a teljes világegyetemet.

Az ilyen ember ezért képes az imáinkat azonnal meghallani. Mert ő nem ebben a kis házban van - a testben -, hanem a háztetőn. Ugye igaz, hogy a hegyről lenézve láthatjuk legjobban a várost, a repülőről sok házat láthatunk; és a távcsővel még többet? Ezért, amikor a tengeren szerencsétlenül járunk, meglengethetjük a zászlót, a

helikopterről pedig észreveszik ezt és sietnek, hogy kötéllel felsegítsenek minket.

Ugyanez a helyzet a „Ju Lai” állapottal. Nem kell idejőnnie azért, hogy mindent tudjon, és nem kell elmennie valahová, hogy bármit is tegyen. Esetleg csak leereszt valamit, hogy felhúzzon minket. Bármit, bárhol meghall és meglát, mert egy nagyon-nagyon magas világban van. Ő „így jön, és így megy”. Ilyen a Quan Yin Boddhiszattva állapota is, aki minden imáról tudhat, bármely irányból érkezen is az. Anélkül, hogy valóban ott kellene lennie, hogy meghallja vagy meglássa azt. Ha csupán egy fizikai teste lenne, akkor túlságosan elfoglalná az, hogy össze-vissza rohangálna és válaszolna az összes imára, ráadásul ezek a világ bármely részéről érkehetnek.

Amikor valaki eléri a Ju Lai állapotot, azt jelenti, hogy megszabadult a lelke, és a testének a Mestere a legmagasabb világba ment. Ugyanúgy, mint amikor egy gyárban távol van a főnök, de a dolgozók és az iroda még mindig ott van. Így a főnök telefonálhat máshonnan is, hogy utasítsa őket a teendőkre. Ez hasonló ahhoz, mint amikor egy automata a gép kezelője nélkül elvégzi a munkát. Ez a Ju Lai állapot. Ezért, amikor a lélek elhagyja a testet, hogy körülnézzen, az nem a Ju Lai állapot, hanem csak egyfajta „anyagi test nélküli utazás”. Ez könnyebb, mint a testtel, és hasonló a szellem állapotához.

Egy amerikai doktor szerint - aki az épp hogy csak meghalt emberek kutatására specializálódott - voltak olyanok, akik a haláluk után egy órával, néhány órával, vagy pár nappal

később életre keltek. Hallottatok-e ti valaha már ilyen dolgokról? *(Néhányan azt mondják: „igen.”)* Ez némelyekkel Formosán és Vietnamban is megtörtént, akik közül néhányan elmondták az élményeiket, míg mások ezt nem merték.

Amerikában erről így számoltak be. Valaki, aki autóbalesetben halt meg, ezt mondta: miközben meghalt, úgy érezte, hogy látszólag felemelkedik egy másik testben, azért, hogy lássa a saját ott heverő testét, a sok rohangáló embert, a rendőrséget, ahogy jönnek feljegyezni valamit, látta a doktort is megérkezni, és minden mást is a tett színhelyén. Magához térve mindezeket elmondta a doktornak és a rendőrségnek, akik mind csodálkoztak azon, hogy honnan tudhat mindezekről egy halott!

Amikor a test többi rétegének alkotóelemei elhagyják a fizikai testet, akkor azok bárhová mehetnek, áthatolhatnak egyéb emberi testeken, és azokon is áthatolhatnak anélkül, hogy bármit is éreznének. Itt ebben a világban is megtörténik, hogy esetenként szellemeken gázolunk át, de erről egyáltalán nem tudunk. Sokan akik meghaltak, és újra visszatértek az életbe elmondták, hogy amikor meghaltak, úgy érezték, hogy lebegnek, és azután látták, ahogy ott ül vagy fekszik a testük, vagy éppen szörnyű autóbalesetet szenved. Olyanok is voltak, akiknek műtét közben kilépett a „lelke.” Azonban, amint már mondtam, nem a Valódi Lélek az, ami ilyenkor kilép. A Valódi Lélek, az Igazi Én a bölcsességünket jelenti, ami a legmélyebben leledzik a testünkben. Azonban azt állítani, hogy a testünkön belül van

- nos, az nincs igazán így. Ezt kell mondanom, mert nincs más, erre megfelelőbb szó, és nem mondhatom azt, hogy „kívül” van, nehogy kifelé nézzetek. Így ne gondoljátok, hogy ha a testet rétegről rétegre felnyitjuk, akkor megtaláljátok azt, mint egy sebészi operációnál. Ne próbáljátok ki, máskülönben csak a bajt keressétek magatoknak. [Nevetés]

Voltak, akik azt mondták, hogy mialatt műtéten estek át, a spirituális testük fel tudott emelkedni, másik betegszobákba szállt át - hogy megnézzé, mi történik a többi beteggel -, majd visszatért az anyagi testükbe. Azt mondták, hogy egész idő alatt olyan tisztán láttak, mintha csak saját maguk észlelték volna. Ez a helyzet, ha az átlagember hal meg; és ez még mindig nagyon alacsony szint.

Amikor a hatalmas Igazság gyakorlói távoznak el, az nem ilyen. Néhányan közülük rögtön a Nyugati Tisztaság Földjére mennek, mások belépnek a Ju Lai állapotba; és ezek azok az állapotok, amiket mi akarunk. Mi nem a szellem állapotát akarjuk. Előbb-utóbb mindenki meg fog halni, és keresztül fog menni a szellem állapotán, kivéve azokat, akik nagyon gonoszak, nagyon rosszindulatúak, mert ők a haláluk után rögtön a pokolba jutnak, és ezért nem időzhetnek ezen a világon, hogy megnézzék a saját anyagi testüket, vagy a családjukat, akik még mindig élnek.

Némelyeknek a lelke a fizikai test halála után még mindig ott bolyong a ház körül, és megpróbál beszélni a szeretteivel, megpróbálja megérinteni őket, ők azonban nem érzik a létezését. Ezért búsulnak és szenvednek, és azt gondolják: „

Ott az én testem úgy néz ki, mint általában. Miért? Tényleg halott vagyok? Miért?” Nem érzik magukat halottnak, de itt úgy van, hogy az élők nem figyelnek rájuk, nem tudják, hogy ételt kérnek - a szereteteik egyszerűen nem veszik őket észre, bármit is tegyenek! Néha hatalmas erőfeszítést tesznek azért, hogy zajongjanak, hogy az emberek meghallják, és reagáljanak rá. „ O...o...o...oott egy szellem!” Minden lehetséges dolgot megtennének, például ütnék az ajtót, csörömpölnének a poharakkal, sőt még az ágyunkon is ugrálnának. Ezek a dolgok tényleg megtörténhetnek, mert annyira haragszanak azért, hogy egész idő alatt csak mondják és mondják, de senki sem figyel rájuk! (Nevetés.)

Esetleg át akarják ölelni a feleségüket, aki azonban nem érez semmit, sőt még haza is hoz más férfiakat (Nevetés), és csinál valamit előttük, amitől még dühbe is gurulnak. Ezért igyekeznek valami hangot hallatni, hogy hallják az emberek, hogy ott vannak, bár azok még mindig nem látják őket. Akik érdemesek arra és hatalmukban áll, azok egy ideig megjeleníthetik magukat valamilyen fizikai testben, hogy az emberek láthassák őket, megijedjenek tőlük, és felkiáltanak: „sz...sz...szellem!” (Nevetés.) Igen. Ez mind megtörtént.

Ezért ne váljunk magányos szellemmé, akinek a szavaira senki sem képes odafigyelni - bár lehetnek azok jó információk is -és akinek a felesége vagy a férje esetleg hazahozza a másik nem egyik képviselőjét, rögvest amint ő meghalt. Micsoda gyötrelem lehet az, hogy van egy száj, amely nem tud beszélni, van egy test, amely nem működik - képtelen bármit is megtenni, legyen az bármivel is kapcsolatban! Mi nem akarunk ilyenné válni. Olyan halált

akarunk, amelyben tudunk magunkkal is törődni, amelyben jogunk van megválasztani azt, hogy hova megyünk. Ahelyett, hogy egy olyan szellem helyzetébe kerülnénk, aki annyira tehetetlen, annyira magányos, és az emberek olyannyira nem törődnek vele, hogy nem tehet mást, mint azt, hogy elmegy a temetőbe, a többi szellemmel beszélgetni, és ott maradni velük. Ez kétségtelenül nagyon boldogtalan helyzet.

Azonban az Igazság jó gyakorlója halálakor szabadon mehet. Sőt, még azt is tudja előre, hogy mikor és hová fog menni. Ez több egy igazi, szabad embernél, olyannál, aki szabadon jött, és szabadon is fog távozni. Nagyszerű emberként - aki semmi gonosz tettet nem hajtott végre - mi sem szeretjük, ha úgy bánnak velünk, mint egy fogollyal, akit letartóztatnak és elvisznek Hádész küldöttei. Nem. Ígylhat gyakorolnunk kell, élünk a jogunkkal, hogy szabadon távozhassunk; előre fogjuk tudni az elmenetelünk napját - azért, hogy megmondhassuk a férjünknek, a feleségünknek, a gyerekeinknek, vagy a tanítványoknak, hogy készüljenek fel rá. Csak akkor leszünk ilyen igaz emberek, akik magunktól mehetnek, Hádész küldötteitől függetlenül - nem törődve azzal, hogy vajon az élők fognak-e figyelni ránk vagy sem.

Mit ér az emberi élet, ha még a születésben és a halálban sem lehetünk önmagunk urai? Alapjában véve nálunk alacsonyabb rendűek a szellemek és az ördögök; ők a mi szolgálaink. De a rossz embereket le fogják tartóztatni, börtönbe fogják zárni. Ugyanúgy, mint ahogy a rendőrség teszi a nemzet elnökével, aki bűnös, megfosztják a hatalmától, bár eredetileg ő volt a rendőrség irányítója.

Tudjátok, hogy mi „a lét három keserű szintje?” A pokol, az éhes szellemek, és az állatok. Vagyis a szellemek az emberi lényeknél alacsonyabb rendűek, de a halálunkkor még mindig jöhetnek, hogy elkapjanak és eltérítsenek minket, hathatós eszközöket használva a megbüntetésünkre. Ez olyan rangon aluli és megszegyenítő dolog, ugye? Nem szabad hagynunk, hogy ez megtörténjen!

Az Igazság nagyszerű gyakorlója a legnemesebb lény, aki úgy fogja elhagyni ezt a világot, ahogy a Buddhák teszik: mennyei zene és angyalok kíséretében, és Buddha meleg fogadtatásban részesíti. Követni fogja a soha-nem-hátráló Boddhiszattva útját, ezért Hádész küldötteinek keze nem érheti el. Csak az fog a gonoszok karmai közé kerülni, csak azt börtönzik be és kínozzák meg, aki nem az Igazságért, vagy nem jól gyakorolt. Ez tényleg nem az a vég, amit egy embernek, egy igazi úriembernek meg kell élnie.

Itt, ezen a világon tudjuk azt, hogyan kell vigyázni a testünkre. Keményen dolgozunk azért, hogy idős korunkra félretegyünk némi pénzt. Akkor miért nem gyűjtünk össze egy kevés érdemet a túlvilágra, ami sokkal fontosabb a nyugdíjnál? Talán nem tudjuk majd élvezni a megtakarításunkat, mert holnap esetleg meghalunk, mielőtt még megöregednénk. Mindenkinek szembe kell néznie a halállal, de az öregkorral nem feltétlenül. Ezért az a legelső és legfontosabb dolog az emberi életben, hogy gyakoroljunk az Igazságért, hogy érdemeket gyűjtsünk arra a napra, amikor befejezzük az utazást ebben a világban - ez sokkal fontosabb, mint pénzt megtakarítani az idősebb korunkra!